

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ο ΠΡΩΗΝ ΜΕΤΡΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Εἰς τὰς 2 Δεκεμβρίου 1926 ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, ὁ πρῶην Μητροπολίτης Μετρῶν Γρηγόριος. Γεννηθεὶς εἰς Κούμβαον (Ραιδεστοῦ) τῷ 1864, ἐμαθήτευσεν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολὴν καὶ κατόπιν τῷ 1885, προστασία τοῦ τότε μητροπολίτου Βοδενῶν Ἱεροθέου καὶ δαπάνῃ τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ζαννῆ Στεφάνοβικ, εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν σχολὴν, χειροτονηθεὶς τῷ 1891 ἱεροδιάκονος· μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐξ αὐτῆς κατὰ τὸ 1892 προσελήφθη κατ' ἀρχὰς ὡς ἀρχιμανδρῆτης καὶ ἱεροκῆρυξ εἰς τὴν Μητρόπολιν Μηθύμνης, ἀκολούθως εἰς τὴν Μητρόπολιν Νικομηδείας. Τῷ 1894 προσελήφθη ὡς γραμματεὺς τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐργημάτισεν ἰδιαίτερος διάκονος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελίας ἐπὶ Παρισίων. Ἰωακείμ τοῦ Γ' μέχρι τοῦ 1901, μεθ' ὃ διαφύσθη ἐπόπτης τῶν Σχολῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης προήχθη εἰς Μητροπολίτην Μετρῶν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1909. Ποιῶνας τὴν Μητρόπολιν ταύτην μέχρι τοῦ 1914, ἐτέθη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπὶ Γερμανοῦ τοῦ Ε' εἰς διαθεσιμότητα. Μετὰ τινὰ χρόνον ἐγκαταστάθη ἐν Παρισίοις καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐνδιατρίβων ἐν μελέταις, μέρους τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ «Θεολογία» Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ Παρισίων τελευταίως ἦλθεν εἰς Ἀθήνας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Δ. ΝΑΡΛΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Μαδύτῳ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου τῷ 1858. Τὸς γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἔκαμεν εἰς τὰς Ἐπιβάτας, φοιτήσας εἰς τὸ τότε ἀκμάζον Ἐλένειον ἐκπαιδευτήριον. Τὰ μαθήματα τῆς ἱατρικῆς ἤκουσεν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἀργότερον συνεπλήρωσεν εἰς Παρισίους καὶ Βιέννην, εἰδικευθεὶς εἰς τὴν ὠτορινολαρυγγολογίαν. Ἐγκατασταθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξήσκει ἔκτοτε καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα. Εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης του ὑπῆρξεν ὁ τύπος τοῦ σοβαροῦ ἐπιστήμονος, οὐδέποτε θύσας εἰς τὰ καινὰ δαιμόνια τῆς ρεκλάμας καὶ τοῦ ματαίου θορύβου.

Ἐργημάτισεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μέλος καὶ ἐκ τῶν ἐνεργωτέρων τῆς Ἐ-

φορείας τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων καὶ κατὰ καιροὺς Πρόεδρος ἢ μέλος εἰς διάφορα ἄλλα φιλανθρωπικὰ Σωματεία ἐν Κωνσταντινίῳ. Ἐλάμβανε πάντοτε ἐνεργὸν μέρος εἰς κάθε φιλολογικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν κίνησιν. Μετὰ τὴν ἀνακίρηξιν τοῦ Συντάγματος ἐξελέγη βουλευτὴς Καλλιπόλεως εἰς τὴν Ὀθωμ. Βουλὴν. Τελευταίως ὡς πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου προσέφερε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμὸν. Ὑπῆρξεν καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Συνδέσμου Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὴν Ἐθνικὴν καταστροφὴν ἐγκατεστάθη ἐν Ἑλλάδι, ἐκλεγείς καὶ Γερουσιαστὴς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν πρώτην περιόδον τῆς Γερουσίας. Ἀπέθανεν ἐν Θεσσαλονικίῃ τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1936.

Διὰ τὸν ἀείμνηστον Ναρλὴν ἡ Δις Νοεμῆ Ζωηροῦ πασσαῖ γράφει τὰ κατωτέρω πρὸς τὸν κ. Μιλτ. Σταμούλην:

» . . . Μοῦ φαίνεται-τώρα ποὺ ἀναπολῶ τὰ περασμένα-, ὅτι, ὅλη του ἡ δρᾶσις, ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία δύναμις, τὴν κατεῖχε νὰ ἐπιβάλλεται ἐπάνω εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις, μ' ἐκείνη τὴν ἀσπιδωτὴν γαλήνη, εἴτε αἰ περιστάσεις αὐταὶ ἀφοροῦσαν τὴν ἰστένην τὴν ζωὴν, εἴτε τὴν ζωὴν τῶν φίλων του, εἴτε καὶ ἐκείνων τῆς κοινότητος ἐξ ἧς τὴν ὁποίαν ἐξοῦσε, καὶ τοῦ ἔθνους, εἴτε τοῦ ὁποῖον ἀνήκεν.

Ὡς ἰδιούμοσος πνευματικὴ μετὰ τὸ καλλιπλοῦτερον στοιχεῖον γιὰ νὰ δώσῃ τὴν συνετώτερα γνώσιν, τὴν πρᾶσι καὶ ἀπόρρητα ὀρθή, τὴν πλέον μετρομένη καὶ ἀσφαλῆ. Δὲν ἐπελάμβαντο ἀσφάλεια, τὰς θέσεις, τὰς διακρίσεις. Ἐπρεπε νὰ πάγῃ νὰ τὸν εἰσέδωσιν, τὰ ταράζουσιν τὴν ἡσυχίαν του καὶ ὄχι αὐτὸς νὰ πάγῃ εἰς ἀναζητήσιν τῶν ὑποσημάτων. Ἄμα ὅμως ἐδέχτο ἅπαξ νὰ ἐργασθῇ γιὰ ἕνα κάποιον σκοπὸν, ὅλοι ἠσθάνοντο μίαν ἰδιαίτερον ἀσφάλειαν, ἀπὸ αὐτὴν τὴν παρουσίαν του, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐκλήθη νὰ κοπιᾷσῃ. Ἀπηχθάνετο ὅσον κανεὶς τὴν ρεκλάμα, τὴν φασαρία, τὸν μάταιον θόρυβον.

Εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπῆρξε, ἐξόχως ἀγαπητός. Ἡ συμπαθεστάτη φυσιογνωμία του εἴλκυεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν. Ἦτο ἑλληνιστὴς ἄριστος, κατεῖχε δὲ καὶ τάλαντον φιλολογικὸν ἐπίζηλον, ἀλλὰ, πρὸ παντός, διεκρίνετο διὰ τὸ γούστο καὶ τὸ μέτρον εἰς ὅλα. Ἦτο ἀπὸ τὰς φύσεις ἐκείνας, τὰς ὁλονὲν περισσότερον σπανιζούσας, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν ἀπὸ ἔνστικτον τὸν ἀσφαλῆ δρόμον εἰς ὅλα καὶ ἀντικρίζουν τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς μὲ τὸ μειδιάμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη.

Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναπολήσῃ τις τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ναρλῆ, χωρὶς ν' ἀναζητήσῃ μέσα εἰς τὴν μνήμην του καὶ τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο μειδιάμα, ποὺ ἐπήνθιζε πάντοτε ἐπάνω εἰς τὰ σοβαρά του χεῖλη.